

PELASTUSARMEIJAN HOITOKODIN USKOVIER TYÖNTEKIJÖIDEN KOKOAMIA KYSYMYKSIÄ RAIMO POUTIAISEN VASTATTAVAKSI

Kysymys: 1) "...jouduttakaa Jeesuksen tulemista?!"

Vastaus: Mikäli oikein oivallan, kysymyksen teksti aiivankuin olettaa Uuden testamentin tekstin sisältävän kehoituksen tai käskyn jouduttua Jeesuksen tulemista. Tällaista käskyä Ut. ei kuitenkaan sisällä, vaan ainoastaan toteamuksen (2 Piet.3:11-12), jossa todetaan kristittyjen ja seurakunnan jouduttavan Jumalan päivän tuloa. Juuri seurakuntahan kristittyineen pitää evankeliumia esillä, voittaen sieluja ja näin täyttään sitä lukua jonka vain Jumala tietää, mutta joka kerran tulee täyteen, jonka jälkeen ovi suljetaan pakanoilta. Tätä seuraa Israelin kansan kääntymys, joka puolestaan on edellytyksenä Jeesuksen tulemukselle (Room.11:25-27).

Kysymys: 2) "Jumalan tahdon vastainen syntymä / ei toivottu raskaus / ehkäisy. Onko onnettomuutta ja kärsimystä enemmän kuin Jumalan mielen mukaisissa. Miten liittyvät perinnölliset sairaudet (alkoholismi, mielisairaudet ym.) tähän asiaan. (Kosto kolmanteen ja neljanteen polveen)."

Vastaus: Raamattu ilmoittaa, että ihminen voi uudestisyntyä vain Jumalan tahdosta, mutta sama kohta (Joh.1:13) ilmoittaa, että luonnollinen syntymä sensijaan saattaa tapahtua esimerkiksi vain "miehen tahdosta" (ἐκ θαλάσσης καὶ ἀνδρός). On oletettava, että jos jostakin Herran sanan selvästi Jumalan tahdon vastaiseksi osoittamasta intiimistä ihmisuhteesta seuraa raskaus ja syntymä, myöskään tämä syntymä ei logiikan mukaan voi olla Jumalan tahdon mukainen. Siksi olen sitä mieltä, että jos ihmiset lankeavat selvästi Jumalan tahdon vastaisiin intiimeihin suhteisiin, he tekevät hyvin, jos he ehkäisyllä estävät Jumalan tahdon vastaisen raskauden ja syntymän. Itse tällaisesta suhteesta syntyvälle ei Jumalan taholta kylläkään mitata onnettomuuksia eikä kärsimyksiä syntymäänsä kuin muille ihmisille, sillä tällaisista suhteista syntyneet ihmiset ovat itse yhä syyttömiä syntymäänsä kuin muutkin ihmiset. Heillä on sekä ihmisten että Jumalan kannalta aivan sama ihmisarvo kuin muillakin.

Eri asia on sitten se selkka, että tällaisista suhteista syntyvät lähimmäiset harvoin syntyvät "kultalusikka suussa." Hyvin toimeentulevaan vakavaraiseen uskovaiseen perheeseen syntyneellä lapsella on oletettavasti olosuhteistaan johtuen mahdollisuus varjeltua paljolta sellaiselta onnettomuudelta ja kärsimykseltä, miltä "rupusakkiiin" kuuluvaa avoliittopariskunnan joku ei-toivottuna syntynyt lapsi tuskin kykenee välttämään. On olemassa myös perinnöllisiä, väärin elämäntapojen seurauksena syntyneitä sairauksia, jotka "muhivat" runsaampina kuin muualla väärä elämäntapojen noudattavien parissa, ja joita näinollen myös esiintyy heidän jälkeläisissään enemmän kuin muiden ihmisten jälkeläisissä.

Mitä tulee Jumalan koston, jonka hän uhkasi kohdistaa häntä vihaavien epäjumalanpalvelijoiden jälkeläisiin kolmanteen ja neljanteen polveen asti (2 Moos. 20:4-6), niin en usko tämän säännön olevan enää voimassa: ei varsinkaan Uuden liiton armotalousajassa. Hesekiel-profeetan kirjan koko 18 luku on voimakas todistus siitä, ettei Jumala kosta keidenkään jumalattomien ihmisten lapsille heidän vanhempiensa syntejä. Myös profeetta Jeremian kirjan uutta liittoa kuvaavan tekstin edellä on selvä sana tästä samasta asiasta 31:24-30.

Kysymys: 3) "Abortti?" Vastaus: Samalta ajalta kuin eräät Uuden testamentin tekstit on säilynyt myös Ut:n ulkopuolinen teksti, nimeltään "Ἀποστόλων ἀποστολὴν" = Kahdentoista apostolin opetus." Tämän kreikankielisen tekstin toisen luvun toisessa jakeessa sanotaan: "...ὁ φερόμενος ἐν φθορᾷ οὐδὲ γεννηθὲν ἀποκτενεῖς." Osvald Stenroth käänsi tämän tekstin aikoinaan seuraavasti: "...älä ole sikionlähettävä, äläkä tapa syntynytä." Heikki Koskenniemi on kääntänyt samat sanat muotoon: "...älä surmaa lasta lähettämällä, äläkä tapa sitä kun se on syntynyt." Minä kääntäisin tämän tekstin nykysuomen muotoon seuraavasti: "Älä murhaa lasta abortilla, äläkä tapa jo syntynyttä." Ei siis jääne epäselväksi se, että alkukristillisyyden ajoilta on periytynyt selvä abortin sallimista vastustava teksti. Silti asia ei ole niin yksinkertainen, että se sopisi kaikkiin tapauksiin. Jos esimerkiksi abortti tekemällä voidaan pelastaa äiti varmalta kuolemalta, ei ole itsestään selvää kumman pitää kuolla, lapsenko vai äidin.

Kysymys 4) "Avioero? / Avoliitto?" Vastaus: Mooseksen laki antaa selvän luvan avioeroon miehen aloitteesta (5 Moos.24:1-4). Sama laki sallii jopa erotetun vaimon menemisen toisen miehen vaimoksi. Ainoa asia joka lain mukaan on "kauhistus" Herran edessä on se, että entinen mies ottaisi saman vaimon takaisin, sen jälkeen jos toinenkin mies hänet hylkäisi. Kun meidän Herramme vakuutti, ettei hän ole tullut lakia ja profeettoja kumoamaan, vaan täyttämään eli toteuttamaan, tämä merkitsee, ettei askeistakaan Mooseksen lain kohtaa ole kumottu, vaan se on tosiasiassa voimassa edelleenkin.

Kun Jeesus opetti fariseuksille (Matt.19:1-12), että Jumalan tahdon alkuperäisenä ihanteena oli eroamattomuus, hän ei tällä kumonnut lakia. Hän ei kumonnut lakia myöskään sillä, että sanoi Mooseksen sallineen vaimon erotamisen ihmisten sydänten kovuuden tähden. Maininta siitä, että "alusta ei niin ollut", ei myöskään kumoa lakia. Jatkon opetus siitä, että Jumalan alkuperäisen ihanteen kannalta vaimonsa hylkääjä tekee aviorikoksen, tänäkään opetus ei kumoa lakia, vaan vain toteaa asian laidan alkuperäisen ihanteen kannalta.

Kun siis apostoli Paavali vetoaa Herran käskyyn, antaen "ohjeeksi" (παράγγελμα) sen, ettei vaimo saa erota miehestään (1 Kor.7:10-11), on muistettava, ettei Mooseksen laki sallinut vaimolle ero-oikeutta, vaan ainoastaan miehelle. Kun Paavali kuitenkin antaa jatkossa periksi, sanoen: "mutta jos hän eroaa, niin pysyköön naimatonna", tämä periksi antaminen perustuu juuri siihen, ettei Jeesus kumonnut lakia. Jos Jeesus olisi todel-la kumonnut lain, ja asettanut tilalle pakolliseksi lakia jyrkemman käytännön, Paavali ei olisi voinut antaa tätä myönnytystä. Tästä syystä jatkon kiellonkin "eronnut pysyköön naimatonna", täytyy merkitä vain ohjetta, ei ehdotonta käskyä. Kun Paavali jatkossa sanoo, ettei "mies saa hyljätä (ἀφ' ἑαυτοῦ) vaimonsa", kysymys on vaimon hylkäämisestä, ei osapuolten sopimasta erosta. Uusi käännös valittavasti tässäkin kohtaa käyttää alku-tekstin vastaisesti ilmaisu: "Samoin ei mies saa erota vaimostaan." Sovittu eroaminen ja hylkääminen ovat näet kaksi eri asiaa. Tämän vaimonsa hylkäämisen profeetta Malakiaan kirja tuomitsee yhtä vääräksi kuin veriteolla kätensä tahraamisen (2:13-16).

Ihmiskunnan historiassa on ollut Jumalan kansankin keskuudessa paljon avoliittoja. Aikoinaan vain otettiin vaimo ja sillä siisti, eikä ollut pappeja joka parille sanomassa aamenia. Periaatteessa asia oli näin: Jos kaksi ihmistä oli lupautunut toisilleen ja päättänyt elää loppuelämänsä yhdessä, tämä keskinäinen sopimus on ollut silloin täysin riittävä. Nyky-yhteiskunnassa sen sijaan on ilmeisvää, että ympäristön tähden on syytä parien olla aviossa joko pappein tai tuomarien vihkimänä, jotta toteutuisi apostolin sana: "Pitäkää avoliitto kaikin tavoin kunnia, älkääkä häpäiskö aviovuodeitamme, sillä Jumala tuomitsee siveettömät ja aviorikokset" (Hebr.13:4). Avoliitossa elävien ihmisten keskinäinen liitto saattaa sek in joissakin tapauksissa silti olla heidän kannaltaan ja Jumalankin kannalta avoliitto, jota pidetään kunnia, vaikka ympäristön ihmiset eivät asiaa tällaiseksi mielläkään. Kun kristittyjä neuvotaan siihen, etteivät he saa olla pahennukseksi juutalaisille, kreikkalaisille, eivätkä myöskään Jumalan seurakunnalle (1 Kor.10:32), on avoliitto tästä syystä aina avoliittoa parempi vaihtoehto.

Kysymys 5) "Armomurha? / Itsemurha? ((Jumala on katsonut hyväksi ottaa tästä ajasta pois (kutsunut)???) Onnettomuus?"

Vastaus: Johanneksen ensimmäisen kirjeen 3:15 sanoo, ettei "...kenessäkään murhaajassa ole iankaikkista elämää, joka hänessä pysyisi." Tämän on tulkittu koskevan myös sekä armomurhaa että itsemurhaa. Kuitenkaan asia ei ole näin yksinkertainen. Jos esimerkiksi jonkun ratsastajan hevonen loukkaantuu vaikkapa katkaisten jalkansa niin, ettei jalka enää parannu, pidetään täysin oikeana otis lopettaa eläimen kärsimykset siihen paikkaan, ottamalla se hengiltä. Jos vaikkapa joidenkin uskovien ystäväysten lentokone tai laiva haaksirikkoutuu autioon paikkaan, ja samassa yhteydessä toinen ystäväistä loukkaantuu vaikeasti ja parantumattomasti, joutuen hirttävään tuskiin, eikö olisi täysin oikeutettu rakkauden teko, jos ystävä päästä ystävänsä tuskista, nopeuttamalla kuoleman tuloa, varsinkin jos toinen itse sitä pyytää? Eikö päinvastoin olisi väärin jättää toinen tarkoituksettomasti kärsimään? Näin minä ajattelen, ja lisäksi, etten usko Jumalankaan pitävän tällaista armotekoa vääränä. Eri asia on sitten, miten yhteiskunta milloin ja missäkin asiaan suhtautuu.

Itsemurhasta puheenollen on tilanne aivan sama. Uskovakin saattaa joutua vaikkapa jossakin onnettomuudessa niin hirttävään tuskiin, ettei avun viipyyssä kestä, vaan päättää omin käsin päivänsä. En usko hänen menettävän pelastustaan tekonsa tähden. On myös sattunut, että uskova on joutunut niin syvään masennukseen tai mielenhäiriöön, että on ajautunut päättämään omin käsin päivänsä. En usko heidän menettäneen sielunsa pelastusta näissä tapauksissa. Psalmissa 139:16 sanotaan (vanhan käännöksen mukaan): "Sinun silmäsi näkivät minut jo idussani. Minun päiväni olivat määrättyt ja kirjoitetut kaikki sinun kirjaasi, ennenkuin ainoakaan niistä oli tullut." (Uuden käännöksen mukaan): "Sinun silmäsi näkivät minut jo idullani, sinun kirjaasi on kaikki kirjoitettu. Ennen kuin olen elänyt päiväkkään, olivat kaikki päiväni jo luodut." Tämä tosiasia Jumalan määräämistä päiviemme määräästä saattaa johtaa sellaiseen kohtalonuskoon, että jos joku uskovista kuolee vaikkapa onnettomuudessa, niin tämä onnettomuus olisi Jumalan edeltä määräämä tapa ottaa tämä ihminen ajasta pois, ja näin ollen ihminen ei voi millään kohtaloaan välttää.

En usko asian olevan näin yksinkertaisen. Ensiksikin, maailmassa vallitsee syyn ja seurauksen laki. Jos joku esimerkiksi mutkikkaalla tiellä ajaa valtavaa ylinopeutta, menettää autonsa hallinnan ja saaden surmansa, en saata uskoa Jumalan johdattaneen hänet ajamaan ylinopeutta ja saamaan surmansa. Jos hän näet ei olisi ajanut ylinopeutta, hän ei olisi saanut surmaansa. Tällaisessa tapauksessa Jumala (joka ei elä ajassa kuten me, vaan ajan ulkopuolella) on saattanut kirjoittaa surmansa saaneen kaikki päivät jo edeltäkäsikirjaansa, koska hän näkee ja tietää ihmisen tulevaisuuden yhtä selvästi kuin nykyisyyden ja menneisyyden. Jumala olisi myös voinut puuttua ylliluonnollisella tavalla asiaan, mutta koska hän ei sitä tehnyt, hän salli onnettomuuden tapahtua, mutta silti itse onnettomuuteen joutuminen on ylinopeutta ajaneen omaa syytä.

Uskovatkin ovat historian kuluessa joutuneet moniin onnettomiin tilanteisiin myös ilman omaa syytään, kuten esimerkiksi sodan jalkoihin, ja saaneet surmansa. Silti ei voida olettaa, että Jumala olisi varta vasten johdattanut heidät tässä heidän tapauksessaan saamaan sodan jaloissa surmansa. Silti tässäkin tapauksessa pätee, että kaikki surmansa saaneen päivät on Jumala edeltä nähnyt, ja täten sallinut heille näin tapahtua.

Kysymys 6) "Keskusaalisuus (uskovaiset, nuoret, yhden illan suhde (nuorten), itsetyydytys, suuseksi, pornofilmi- en katselu?!"

Vastaus: Väärästyntynyt kristillisyyden saattaa karttaa kaikkea seksuaalisuutta ja pitää seksuaalista yhdyntää saastaisuutena. Apostoli Paavali sen sijaan tunnusti selvästi ihmisten seksuaalisuuden, pitään sitä luonnollisena ja oikeutettuna asiana (1 Kor. 7:1-5). Miehen kuuluu täyttää aviovelvollisuutensa vaimoaan kohtaan, eli siis olla altis sukupuolilyhdyntään, ja samoin kuuluu vaimon tehdä miestään kohtaan. Kummankaan puolison keho ei ole hänen omassa vallassaan, vaan hänen puolisonsa, mikä tarkoittaa sitä, että aviopuolisilla on oikeus nauttia toisen ruumiin "ihanuudesta." Paavali jopa kieltää keskeyttämästä seksuaalista yhdyselämää muista syistä kuin keskinäisestä sopimuksesta, ja silloinkin vain joksikin aikaa. Motiivina keskeytykseen on, että puolisoit voisivat keskittyä rukoukseen. Mutta heti jonkin ajan jälkeen Paavali kehottaa taas puolisoita "palaamaan yhteen" eli jatkamaan sukupuolilyhdyntää, ja tähän hänen viimeiseen neuvoonsa on ilmeistä syy: "Muutenhan Saatana pääsee kiusaamaan teitä", kun ette kuitenkaan pysty hillitsemään itseänne." Tästä samasta syystä Paavali edellä kirjoitti, että: "...haureuden (syntien) välttämiseksi tulee kunkin miehen elää oman vaimonsa ja kunkin naisen oman miehensä kanssa." Kun Paavali kehotti naimatonta Timoteusta "pakenemaan nuoruuden himoja" (2 Tim. 2:22) tai "karttamaan nuoruuden kiihkoa", hän tarkoitti juuri seksuaaliyhtiä joka erikoisesti nuorilla on monesti vastustattava voimakas. Erikoisesti nuoria tarkoitetaan Paavali opettikin (1 Kor. 7:9), että jos naimattomat ja lesket eivät jaksaa hillitä itseään, "menkööt naimisiin, sillä parempi on mennä naimisiin kuin palaa himon tulesta."

Mitä tulee nuorten (ja myös vanhempien) yhden illan suhteisiin, niin niitä ei missään tapauksessa ole oikein julistaa sallituiksi, vaan ne ovat haureuden syntiä. Sen sijaan itsetyydytystä en olisi valmis kaikissa tapauksissa tuomitsemaan, sillä sehän on oiva laukauskelno, ylen suurista paineista ja kiusauksista pääsemiseksi.

Mitä tulee suuseksiin, niin en usko ihmisen suun olevan tarkoitettuna kosketuksiin toisen sukupuolen sukulien kanssa, vaan kosketusta varten on kullakin omat sukulielimensä. Toisaalta en kuitenkaan ole tuomitsemassa ketään, joka rakkaudesta ja hellyydestä puolisoaan kohtaan on valmis käyttämään jopa omaa suutaan, tuottaakseen toiselle mielihyvää. Rakkauden hurmiossa miehen ja naisen välillä (jopa siis uskovaisten) saattaakin tapahtua melkein mitä tahansa. Pornofilmiä katselu ei varmasti ole kristityille suositeltavaa, sillä niiden, joilla on puoliso, tulee saada tyydytyksensä puolisoonsa yhtymisestä ja hänen katselemisestaan. Yksinäisten kohdalla pornofilmit taas vain lisäävät kiihoketta, ja johtavat itsetyydytykseen ja luvattomiin suhteisiin. Eri asia sitten on, kuinka hyvin nuoret ja vähän vanhemmatkaan kristityt jaksavat vastustaa kiusausta, jos turvallinen tilaisuus katselamiseen syntyy. Vastakkainen sukupuoli ja sen kanssa suoritettava seksuaalinen peuhaaminen kun on näet niin tavattoman puoleensa vetävää, ainakin miespuolisten mielestä.

Kysymys 7) "Rukous (rukoilkaa lakkaamatta, monisanaisuus, etukäteen kiittäminen terveydestä. Uskon rukous pelastaa sairaa. Uskokaa saaneenne, niin se on teille tuleva)." Vastaus: Paavali todella kehottaa rukoilemaan lakkaamatta (1 Tess. 5:17), ja tällä kehoituksella hän tarkoittaa rukoilemista "joka aika hengessä" (Ef. 6: 18). Rukoileminen joka aika esimerkiksi työmaalla ei siis tarkoita sitä, että asetetaan työaikana polvilleen työhuoneen laverin eteen. Sen sijaan tehdään töitä ja samalla ollaan rukouksen hengessä, huokaisten aina silloin tällöin ylistystä, kiitosta tai pyyntöä Herran puoleen. On olemassa sananlasku: "laulain työtä tee." Kuten työtä voidaan tehdä laulaen, samoin työtä voidaan tehdä hiljaa itsekseen rukoillen. Minulla itselläni on tapana toistuvasti rukoilla jopa ääneen autoa yksin ajaessani. Silloin ei näet ole muita kuulemassa ja ihmettelemässä, että "höpsä tuo mies kun puhuu itsekseen."

Monisanaisuus ei todellakaan auta, sillä näet tarkoitetaan sanojen tulvaa ja tyhjää hokemista. Herramme opetti tätä vastaan, opettaen samalla, kuinka tulee rukoilla (Matt. 6:5-13). Etukäteen terveydestä kiittäminen on arveluttavaa, sillä tunnen useita tapauksia siitä, miten uskovia on opetettu etukäteen kiittämään parantumisestaan. Monissa näistä tapauksista on sitten käynyt ilmi, että on kiitetty turhaan, koska parantumista ei tosiasiassa ollutkaan tapahtunut. On siis parempi kiittää vasta kun on varma parantumisestaan. Jaakob todella opettaa, että uskon rukous pelastaa sairaa niissä tapauksissa, joissa hän kutsuu työnsä seurakunnan vanhimmat puolestaan rukoilemaan (Jaak. 5:14-16). On huomattava, että alkukielen mukaan uskon rukous "pelastaa" (σῶει) sairaa", ei siis välttämättä "paranna" (θεραπεύει) häntä. Lupaus siitä että "Herra nostaa hänet" (ἐγείρει αὐτόν ὁ Κύριος), ei näet merkitse välttämättä nousemista tautivuoteelta (vaikka ei ole väärin näinkään kohtaa tulkita), vaan se saattaa merkitä sitä, että Herra nostaa potilaan luokseen. Jatko puhuuikin potilaan syntien anteeksi antamisesta.

Mitä sitten tulee lupaukseen "uskokaa saaneenne", niin se esiintyy vain Markuksen 11:24:ssä. Aoristilla varustettu ilmaisu "uskokaa saaneenne" (πιστεύετε ὅτι ἐλάβετε) ei kuitenkaan ole ainoa jakeen tekstimuoto, vaan jakeesta esiintyy eri käsikirjoituksissa myös kaksi muuta muotoa. Toisessa esiintyy preesens "uskokaa saavanne" (πιστεύετε ὅτι λαμβάνετε) ja toisessa futuuri: "uskokaa että tulette saamaan" (πιστεύετε ὅτι λαμβήσεσθε). Vaikka aoristinen muoto tässä Markuksen tekstissä ilmeisesti onkin alkuperäinen, on huomattava, ettei kukaan toinen evankelista ole tallettanut tätä jaetta tässä muodossa. Samantapainen lupaus esiintyy useassa kohtaa muualla, kuten Matt. 7:7, 21:22, Luuk. 11:9, Joh. 14:13, 15:7, 16:23-24, 1 Joh. 3:22, 5:14, Jaak. 1:5-6, mutta missään niistä ei esiinny ajatusta "uskokaa saaneenne" vaan: "uskokaa saavanne" tai: "uskokaa että tulette saamaan." Tämä Markuksen evankeliumissa esiintyvä lupaus on samaa luokkaa kuin Herramme edellisen jakeen lupaus vuoria siirtävästä uskosta. En ole kuitenkaan kuullut, että kukaan kristitty koskaan olisi todella kynnnyt uskollaan siirtämään vuoria. Uskossa rukoillessaan on mielestäni terveellistä ottaa huomioon 1 Joh. 5:14-15 esittämä varaus: "...jos me jotakin anomme hänen tahtonsa mukaan, niin hän kuulee meitä. Ja jos me tiedämme hänen kuulevan meitä...meillä myös on kaikki se, mitä olemme anoneet."

Kysymys 8) "Joka on päässyt totuuden tuntoon ja tekee tahallaan syntiä / Pyhän Hengen pilkka." Vastaus: Kysymys on heljastaan Hebr. 10:26-27:stä joka kohta kuuluu: "Sillä jos me tahallamme teemme syntiä, päästyämme totuuden tuntoon, niin ei ole enää uhria meidän syntiemme edestä, vaan hirmuinen tuomion odotus ja tulen kiivaus, joka on kuluttava vastustajat." Uusi käännös sanoo: "Jos me näet teemme syntiä ehdoin tahdoin, senkin jälkeen, kun olemme oppineet tuntemaan totuuden, ei ole enää mitään uhria syntiemme sovituksiksi. Ei ole muuta kuin kauhea tuomion odotus ja ahnas tuli, joka nielee Jumalaa uhmaavat" Vanhan käännöksen "tahallamme" vastaa uuden käännöksen ilmaisu "ehdoin tahdoin", ja tästä syystä syntiä tekevien synneille ei Jeesuksen kuolemasta antama uhri enää ole tekstin mukaan kattava. Teksti näyttää selvältä ja yksiselitteiseltä, ja kuitenkin kristityt soveltavat tämän kohdan sisältöä liian herkästi toisiinsa. Kysymys on näet tosiasiassa sellaisesta synnin tahallaan tekemisestä, josta ilmenee Jumalaa vastustava ja uhmaava asenne.

Tosiasia on näet, että me olemme kristittyinäkin jatkuvasti syntisiä, ja me teemme jatkuvasti syntiä, ja jopa määrätystä mielestä tahallamme, mikä seikka ilmenee jo Herramme rukoilemisen opetuksesta (Luuk. 11:1-4): Jeesushan näet opetti meitä aina rukoilemamme anomaan jatkuvasti myös syntejämme anteeksi (jaa 4). Meidän tulee itsekkin antaa "veljille" anteeksi samaan tahtiin kuin Jumala antaa anteeksi meille (Luuk. 3-4). Jos veli tekee seitsemän kertaa päivässä syntiä meitä vastaan, ja seitsemän kertaa kääntyy puoleemme, esittäen katuvansa, meidän tulee antaa anteeksi.

Ratkaisu asian näennäiseen ristiriitaan löytyy apostoli Paavalin opetuksesta siitä, missä tilassa kristittykin on, oman luontonsa ja lihansa puolesta (Room. 7:14-25). Paavali opettaa näet kristitynkin olevan lihallisen, synnin alle myydyt, joka uudestisyntyneen luontonsa puolesta omaa kyllä tahdon hyvää tehdä, mutta voimaa hyvän toteuttamiseen hän ei itsestään löydä. Kristitty siis Paavalin mukaan toteaa: "Sillä sitä hyvää, mitä minä tahdon, minä en tee, vaan sitä pahaa, mitä en tahdon, minä teen."

Asian oikean ymmärtämisen kannalta on erittäin tärkeää se erottelu, jonka Paavali tässä yhteydessä toistuvasti tekee, kirjoittaessaan: "Niin en nyt enää tee sitä minä, vaan synti, joka minussa asuu" (jaa 17), sekä: "Jos minä siis teen sitä, mitä en tahdon, niin sen tekijä en enää ole minä, vaan synti, joka minussa asuu" (jaa 19). Lihon heikkoudesta me saatamme langeta päivittäin synteihin, jotka kristityn lähimmäisen silmissä näyttävät olevan jopa meidän itsemme tahallisesti tekemiä, mutta joita tosiasiassa emme tee me, vaan synti, joka asuu itse kussakin meistä. Jokaisessa kristityssä on käynnissä galatalaiskirjeen mukaan lihan pyrkimysten ja Jumalan Hengen pyrkimysten välinen kamppailu Gal. 5:16-18, ja siksi "te ette tee sitä, mitä tahdotte." Jos taistelu lakkaa siihen määrään, että lihan teot alkavat olla ilmeisiä, jatkuvia ja vallitsevia, meidän on syytä alkaa olla huoliassamme siitä, perimmekö Jumalan valtakunnan vaiko emme (Gal. 5:19-21).

Roomalaiskirjeenkin opetuksen mukaan vasta kahdeksannen luvun esittämä elämän Hengen lain vaikutus Kristuksessa Jeesuksessa (8:1-2) tuo kristityille vapautuksen hänen kehossaan ja jäsenissään hallitsevista synnin ja kuoleman laista.

Ensimmäinen Johanneksen kirje opettaa hyvin syntiasiaa: Jos me valkeudessa vaellamme (1:7),...niin Jeesuksen Kristuksen veri "puhdistaa" (καθαρίζει = presens, merkiten jatkuvaa puhdistusta) meidät kaikista synnistä. Jos me sanomme, että emme "omaa" (ἐχόμεν) syntiä, me eksytämme itsemme, eikä totuus ole meissä (jao 8). Jos me tunnustamme syntimme (jao 9), on hän uskollinen ja vanhurskas, antaen meille synnintunteiksi, ja puhdistaa meidät kaikista vääryydestä. Tässä on havaittava, että tiedostamattomia (eli tässä mielessä tahattomia) syntejä on vaikea tunnustaa, kun niistä ei tiedä. Tässä on siis kyse tiedostetuista (ja näinollen tässä mielessä tahallistakin) synneistä, jotka tulee tunnustaa. Jao 10 vielä vakuuttaa, että "Jos me sanomme ettemme ole syntiä tehneet, niin me teemme hänet valehtelijaksi, ja hänen sanansa ei ole meissä." Tässä "syntiä tehneet" sanojen pohjana on alkukielessä ἡμαρτήκαμεν, eli aktiivin perfektin indikatiivin pluraalin ensimmäinen persoona. Koska kreikan perfekti ilmaisee nykyhetkessä vallitsevaa tilaa, joka on tuloksena aikaisemmasta toiminnasta tai tapahtumasta, merkitys oikeastaan tässä kohtaa on: "Jos me sanomme, ettemme ole syntejä tehneitä (= syntiä tehneinä syntisiä), niin..."

Paljon muun lisäksi sama kirje opettaa vielä, ettei (3:5) "yksikään Jumalasta syntynyt tee syntiä, sillä Jumalan siemen pysyy hänessä, eikä hän saata syntiä tehdä, sillä hän on Jumalasta syntynyt." Samoin (3:6) "Kuka ikinä hänessä pysyy, hän ei tee syntiä;..." Kun me kaikki tiedämme olevamme uudestisyntyneitä Jumalan lapsia, ja samalla kuitenkin tiedämme, että Jumalan lapsinakin olemme monenlaista syntiä tehneet, miten selittää ristiriita kokemuksemme ja näiden sanakohtien välillä? Näitä kohtia luettaessa on otettava huomioon, että vain meidän uudestisyntyneet uusi sisäinen ihmiskunta on Jumalasta syntynyt, ei meidän ulkoinen vanha ihmiskunta, "vanha aatu", kuten sanotaan. Jumalasta syntynyt sisäinen ihmiskunta ei saata syntiä tehdä, mutta lihasta syntynyt vanha ihmiskunta kyllä saattaa, ja tekeeikin, kuten jokainen meistä tietää.

Mitä tulee Pyhän Hengen pilkkaan, niin sen tekemisestä Herran on itse opettanut (Matt.12:31-32, Luuk.12:10), miten sen tekeminen tapahtuu. Taustatilanteena Jeesuksen opetukselle oli (Matt.12:22-30) se, että Jeesus paransi mykäksi okean sekä puhuvaksi että näkeväksi. Tätä eivät fariseukset hyväksyneet Jumalan työkäsi, vaan syyttivät Herramme siitä, että hän ajaa ulos riivajia riivajien päämiehen Beelsebulin voimalla. Tähän vastaten Jeesus opetti, että jos tämä syytös olisi totta, silloin saatana valtakunta olisi riitautunut itseään vastaan, eikä voisi pysyä pystyssä. Jeesus kertoi ajavansa riivajia ulos Jumalan Hengen voimalla, mikä toiminta todisti Jumalan valtakunnan ihmisten tykö tulemisesta.

Jatkossa Jeesus selvin sanoin kertoo, että Pyhän Hengen pilkka tehdään sanomalla jotakin Henkeä vastaan: "Sentähden minä sanon teille: jokainen synti ja pilkka annetaan ihmisille anteeksi, mutta Hengen pilkkaamista ei anteeksi anneta. Ja jos joku sanoo sanan ihmisen Poikkaa vastaan, niin hänelle annetaan anteeksi: mutta jos joku sanoo jotakin Pyhää Henkeä vastaan, niin hänelle ei anteeksi anneta, ei tässä maailmanajassa eikä tulevassa." Tämän vahvistaa myös Luukas 12:10: "Ja jokaiselle, joka sanoo sanan Ihmisen Poikkaa vastaan, annetaan anteeksi; mutta sille, joka Pyhää Henkeä pilkkaa, ei anteeksi anneta."

1 Joh.5:16 mainitsee synnistä, minkä "veli" eli kristitty saattaa tehdä, ja mikä koituu hengelliseksi kuolemaksi. Uskon Johanneksen tarkoittavan tällä kuoleman synnillä juuri Pyhän Hengen pilkkaa. Jos joku näkee veljensä tekevän tällaisen synnin, veljen edestä ei tällöin kannata edes rukoilla. Jos joku näkee veljensä tekevän muuta syntiä, sellaista joka ei koidu hengelliseksi kuolemaksi, hänen velvollisuutensa on rukoilla syntiä tekevän veljensä puolesta, ja tällöin Herran on antava syntiä tekeväälle jälleen elämän.

Heprealaiskirjeen 10:26 mainitsee tahallisen synnin tekemisessä ei ole kyseessä Pyhän Hengen pilkka, vaan tahallisen tietoisien luopumusten seurauksena tapahtuva syntielämään heittäytyminen. Tästä puhuu myös Hepr.6:4-6, jonka tekstin uuden käännöksen mukaan luopuneet ovat niitä, jotka ovat "luopuneet uskostaan." Koska heidän asenteensa on nyt sellainen, että he "nyt itse ristiinnaulitsevat Jumalan Pojan ja nostavat hänet kaikkien pilkattavaksi", heitä ei tämän asenteensa tähden voi enää "toistamiseen johdattaa kääntymyksen." Nämä ovat luopioita, eivät sen sijaan ne väsyneet kristityt, joiden kilvoituksen vauhti on hetkeksi keskeytynyt, syntiin lankeamisesta johtuvan "ontuvan jalan" tähden. Näille väsyneille näet kuuluu Hepr.12:12:n kehoitus: "Oikaiskaa hervonneet kätenne ja halvaantuneet polvenne! 'Kulkekaa suoria polkuja', jottei ontuva jalka menisi sijoiltaan vaan pikemmin parantuisi." Vasta, jos ontuva jalka menee kokonaan sijoiltaan eli nyrjähtää, matkantekokin katkeaa, mutta ontuvallakin jalalla voidaan jatkaa matkaa.

Kysymys 9) "Kymmenykset (uhrit, annit). Annettava Jumalalle mikä Jumalan on ja keisarille mikä keisarin on?!" Vastaus: Mooseksen laissa määrätään kaikki maan kymmenykset Herran omiksi (3 Moos.27 :30), ja leevilläisille Herran määräsi perintöosaksi kymmenykset (4 Moos.18:21), joiden puolestaan tuli antaa Herralle anniksi "kymmenysten kymmenykset" (4 Moos.18:21,26). Myöhemmin Herran nuhteli kansaa profeetta Malakian kautta kymmenysten laiminlyömisestä, joka merkitsi Jumalalta riistämistä, ja kansaa kehoitettiin tuomaan täydet kymmenykset varastohuoneeseen (Mal.3:8-10).

Kun Jeesus ojensi lainopettajia ja fariseuksia (Matt.23:23) sen laiminlyömisestä mikä lain noudattamisessa on tärkeintä, hän totesi heidän maksavan kymmenykset jopa mintusta, tillistä ja kuminasta, mutta laiminlyövänsä tärkeimmän eli oikeudenmukaisuuden, laupeuden ja uskollisuuden. Sitten Jeesus lisäsi: "Näitä teidän pitäisi noudattaa, noita muitakaan unohtamatta." Samoin Luuk.11:42:ssa. Nyt on kuitenkin otettava huomioon, että edellä Jeesus opetti lain oikeasta noudattamisesta, johon noudattamiseen kuuluu myös kymmenyksien antaminen (Hepr.7:5-8). Missään Uudessa testamentissa ei kristityille anneta suoranaista käskyä kymmenyksien maksuun.

Lihansa päivinä Jeesus opetti eräitä seuraajikseen pyrkiviä antamaan, ei kymmenyksiä, vaan kaiken omistamansa (Matt.19:21, Mark. 10:21, Luuk.18:22). Kun Paavali kehotti Korinton kristittyjä kunkin viikon ensimmäisenä päivänä varautumaan keräykseen, hän ei puhunut mitään kymmenyksistä, vaan kehotti panemaan "jotakin talteen menestymisensä mukaan" (1 Kor.16:1-2). Samoin, kun Paavali toisessa korinttolaiskirjeessään opettaa "pyhiin avustamisesta" (2 Kor.9:11-13), hän ei taaskaan mainitse mitään kymmenyksistä, vaan kehottaa: "Antakoon kukin, niinkuin hänen sydämensä vaatii, ei surkeillaen eikä pakosta, sillä illoista antaa Jumala rakastaa" (jao 7). Jos kymmenysten antaminen olisi ollut määräyksenä voimassa, niiden antaminen olisi tällöin tapahtunut "pakosta".

Apostolien teoista lisäksi ilmenee, että kun alkukristityt ottivat Jeesuksen opetuksen "kaikesta luopumisesta" tosissaan, monet heistä myivät täysin vapaaehtoisesti maansa ja tavaransa, ja antoivat, ei kymmenyksiä, vaan kaiken omistamansa apostolien jalkojen juureen.

Ollenkin sitä mieltä, että oppi kymmenysten antamisesta on laina Vanhan testamentin lakitaloudesta, eikä sellaisenaan kuulu voimassaolevana määräyksenä Uuden testamentin kuvaamaan seurakuntaelämään. Mikään ei silti estä kristittyjä yhteisöjä seurakuntaelämässään yhteisestä sopimuksesta noudattamasta tällaista tapaa. Eihän se ole mitenkään väärin, ellei se tapahdu pakosta. Lisäisin kuitenkin, että kaikissa maailman köyhissä seurakunnissa kymmenysten antamisjärjestelmä ei ole suinkaan tasapuolista kaikkia seurakuntalaisia kohtaan. Jonkun seurakunnan jollekin rikkaalle eivät hänen suuretkaan kymmenyksensä kenties tunnu missään, ne kun ovat hänen liiastaan annettuja. Joku saman seurakunnan köyhä saattaa kymmenyksiä maksaessaan joutua antamaan ne puutteestaan ja luopumaan niiden tähden jopa jostakin välttämättömästä. Jos kymmenyksillä kerätyt varat lisäksi menevät seurakunnan virkailijoiden (nykyaikana) monesti ylillisen elämän pönkittämiseen, tämä vain kasvattaa asian vääristymää. Joskus saattaisi olla oikeampaa jopa niin päin, että seurakunta maksaisi kymmenykset köyhille jäsenilleen. En usko myöskään niiden alkuseurakunnan köyhien, joita seurakunta joutui avustamaan heidän toimeentulossaan, maksaneen kymmenyksiä avustavalle seurakunnalle. Kaikki aineelliset uhrat ja annit ovat käsitykseni mukaan Jumalalle otollisia, mutta erikoisesti silloin, kun ne ovat vapaaehtoisesti annettuja.

Kun Herramme kerran sanoi (uuden käännöksen mukaan): "Antakaa siis keisarille, mikä keisarille kuuluu, ja Jumalalle, mikä Jumalalle kuuluu" (Matt.22:21, Mark.12:17, Luuk.20:25), kysymys on aivan samasta asiasta, mistä Paavali opettaa (Room.13:7): "Antakaa jokaiselle se, mikä hänelle kuuluu: kenelle vero, sille vero, kenelle tulli, sille tulli, kenelle pelko, sille pelko, kenelle kunnia, sille kunnia."

Kysymys 10) "Aids (homouden seuraus, Jumalan kosto, vitsaus)?" Kaikki maailmassa vaikuttavat sairaudet (kuten itse kuolemanakin) ovat Raamatun opetuksen mukaan syntyneet lankeamisen seurauksia. Näin myös tietysti aids, joka ilmeisesti alkuaan on homouden seuraus, homopiireissä puhjennut ja sieltä muuallekin levinnyt. On myös selvää, että aids on vakava vitsaus. Sen sijaan yksilöihin kohdistuva Jumalan kosto se ei voi olla, sillä sen kohteeksihan on joutunut (esimerkiksi verensiirtojen kautta) paljon synnilliseen sukupuolielämään täysin viattomia ihmisiä, jopa lapsiakin.

Kysymys 11) "Vyöhyketerapia, akupunktio (kaikki nämä parantamismenetelmät, joiden takana uskotaan olevan itämaiset uskonnot, jumalat, okkultismi) miten kristityn tulisi suhtautua niihin?" Vastaus: Vyöhyketerapiasta minulla ei ole paljonkaan tietoa, mutta akupunktion tehokkuudesta sen sijaan on. Senhän avulla tehdään onnistuneesti jopa vaikeita leikkauksia ilman puudutusaineiden apua, ja onhan se todistettavasti osoittautunut oivaksi lievennykskeinoksi moniin kiputiloihin. En näistä sivistä näe mitään syytä suhtautua pelkään akupunktion käyttöön torjuvasti, ja jos vyöhyketerapia on avun antajana yhtä tehokas, samoin on mielestäni laita sen kanssa. Jos sen sijaan näitä harjoitetaan yhdessä okkultistien tai itämaisten uskontojen menojen kanssa, silloin tilanne kristityn kannalta tietysti muuttuu. Kristityn tulee torjua okkultismi ja itämaiset uskonnot kaikissa tapauksissa.

Kysymys 13) "Ennustajalla käynti?" Vastaus: Raamattukin kertoo sekä Vanhan että Uuden testamentin puolella henkilöistä, jotka menivät kysymään neuvoa tietäjähengiltä, ennustajilta, joissa oli tietäjähengi. Tiedot joita tietäjät välittivät, olivat monissa tapauksissa täysin oikeat. Silti kristityn ei sovi olla tekemisissä tällaisten tietäjien ja ennustajien kanssa, vaan tyytyä seurakunnan profeettojen välittämään tietoihin. Vanha testamentti näet selvästi kieltää tietäjien puoleen kääntymisen, ja kehottaa kysymään Jumalalta hänen profeettojensa välityksellä.

Kysymys 14) "Rahapelit (lotto, ravit, korttipelit ym.)" Vastaus: Jos kristitty joskus lottoaa viattoman pienillä summilla, en pidä sitä muuna kuin hauskana ajanvietteenä, jota kristitynkin sopii kyllä harrastaa. Samoin on laita raveissa lottoamisen kanssa, joka sekään tuskin on kovin vaarallista. Tietynli on pidettävä varansa, ettei pelihimo yllätä ja saa valtaansa, jolloin asian hyväksyttävyyden onkin jo toinen. Onhan näet "kaikki minulle luvallista, muttei kaikki ole hyödyksi: kaikki on minulle luvallista, mutta minä en saa antaa minkään itseäni vallita" (1 Kor. 6:12). Korteilla pelatut rahapelit edes laikkimielestä tuskin sopivat kristityille. Eri asia on sitten pelata lasten korteilla vaikkapa mustaa peikkaa lasten kanssa, siihen on vain laista kehittävä ajankulua. Eivät myöskään aikuisten marjapussipelit seurustelun ja rupattelun yhteydessä ole mielestäni kovin vaarallisia.

Kysymys 15) "Kristitty kääntää toisenkin poskensa?" Vastaus. En suinkaan ole vakuutettu siitä, kääntäkö kristittykään aina häntä poskelle lyödessä myös toisen poskensa lyötäväksi. Siltä sen sijaan olen vakuutettu, että Herramme kerrotaan kyllä opettaneen näin tekemään (Matt. 5:39): Samassa yhteydessä, kieltäessään tekemään pahalle vastarintaa, Jeesus opetti sallimaan myös muutakin (5:39-44): Sinun tulee sallia itseäsi lyötävän poskelle. Sinun tulee itse antaa ryöstäjälle paitasikin, jos hän sitä ennen väärin perustein, ja jopa oikeus- teitsee, ryöstää sinulta päällysvaippasi. Sinun tulee kulkea vapaaehtoisesti kaksinkertainen matka sinua naut- kaansa tavaroitaan kuljettamaan vaativan seurassa. Jokaiselle, joka sinulta jotakin pyytää, sinun tulee aina hänen pyytämässä antaa, etkä saa koskaan antaa kieltävää vastausta kenellekään sinulta lainaa pyytävälle.

Tässä yhteydessä on mielenkiintoista tietää, onnistuivatko korinttolaiset kristillisyydessään kenties toteuttamaan Jeesuksen opetuksen, ja jos eivät, karlutoiko kenties korinttolaisen koko kristillisyyttä tähän epäonnistumiseen. Paavali näet kirjoitti heille (2 Kor. 11:20-21) ironisesti: "Tehän suvaitsette, että joku teidät orjuuttaa, että joku teidät syö puhtaaksi, että joku teidät saa saaliikseksi, että joku teidät korottaa, että joku lyö teitä kasvoihin. Häpeäkseni sanon: tähän se kyllä olenne olleet liian heikkoja."

Mitä Paavali edellä kirjoittamallaan tarkoitti? Hän tiesi, että korinttolaiset eivät suinkaan kyenneet suvaitsemaan Paavalin luettelema asioita ainakaan Paavalia itseään paremmin. Nyt kuitenkin Paavali ironisesti aivan kuin on tietävinaan heidän kykenevän siihen, mutta esittää itsestään ja työtovereistaan nöyrästi ja häpeäkseni, että he ovat kristillisyydessään liian heikkoja sellaista suvaitsemaan. Nykyajan lukijalle Paavalin teksti paljastaa, etteivät korinttolaisetkaan olleet kristillisyydessään niin hengellisiä, että olisivat kyenneet kääntämään lyöjilleen toisen poskensa. Tämä taas lohduttaa meistä niitä, jotka tämän päivän kristillisyydessään eivät myöskään sellaista kykene suvaitsemaan.

Kysymys 16) "Miten Jumala suhtautuu niihin, jotka tuhoavat (natsit) juutalaisia / kristittyihin kohdistuvaan väkivaltaan?" Vastaus: Juutalaiset Jumalan kansana ja kristityt Jumalan kansana ovat kutsuakin samassa asemassa. Kumpaankin ryhmään ja kumpaankin ryhmän tuhoajin sopii profeetta Sakariaan sana (uuden käännöksen mukaan) 21:2-13: "Herra Sebaot on oman kunniansa tähden lähettänyt minut niiden kansojen luo, jotka ovat ryöstäneet teitä. Hän sanoo niille näin: -Joka koskee minun kansani, se koskee minun silmäteräsi. Minä kohotan käteni noita kansoja vastaan, ja he joutuvat omien orjiensa ryöstösaaliiksi." Näin kävi myös Hitlerin Saksalle, kuten lähilohistoriasta tiedämme.

Raamatun opetuksen mukaan Jumala on useaan kertaan käyttänyt pakanakansoja oman kansansa tottelemattomuuden rangaistukseksi, sallimalla pakanoiden pyrkimyksiään menestyä. Kun näiden kansojen syntivelka on puolestaan tullut täyteen on Jumala rangaissut puolestaan niitä joittenkin toisten kansojen tai kansan välityksellä. Tämä on ollut Raamatun opetuksen mukaan toistuvasti määräävänä tekijänä historian kuluksa.

Yksilöitä, jotka hirmutekoja tehneen kansan mukana ovat syyllistyneet näihin hirvetyksiin, odottaa iankaikkisuu- dessa tietysti Jumalan oikeudenmukainen henkilökohtainen tuomio, elleivät he täällä käänny kristityiksi ja saa syntejään anteeksi.

Kysymys 12) "Merkin ottaminen otsaan ja käteen (luku 666) miten selitetään?"

Vastaus: Olen jättänyt tähän kysymykseen vastaamisen viimeiseksi, koska tämä vaatii enemmän lainauksia vastaukseen kuin mikään muu edellä esiintynyt kysymys. Asiaa käsittelevä teksti löytyy Ilm. 13:16. Tekstin varma lopullinen merkitys selviää lopullisen varmasti vasta sen toteutumisen yhteydessä. Nyt voidaan esittää vain todennäköisiä oletuksia.

Ensimmäinen merkin ottamisen oikeaan käteen uskotaan kuvaavan yhteistyöhön suostumista peto-organisaation kanssa. Merkin ottamisen otsaan uskotaan kuvaavan tämän peto-organisaation ideologian omaksumista. Itse luku 666 esiintyy esim. Codexissa C inatitcus ja Alexandrinus kirjoitettuna: ἑξακόσιοι ἑξήκοντα ἕξ, kun taas niitä vanhempi papyrus 47 esittää vain lukujen kirjainarvot: χξϛ'. Lisäksi Codex Ephraemi esittää luvun 666 tilalla luvun 616 (ἑξακόσιοι ἑκα ἕξ).

Näistä eroista on sanottava, että luku 666 lienee todella alkuperäinen, mutta kummassa muodossa se on alkuaan esiintynyt, on jo vaikeampi ratkaista. Pidän itse lyhennettyä muotoa χξϛ' alkuperäisempänä, koska se esiintyy papyrus 47:ssä, mikä teksti on Codexia vanhempi.

Luvun selitykseksi lainaan nyt Halleyn kreikkankielistä lyhennettyä Raamatun ensyklopedisen käsikirjan tekstiä:

Ὁ ἀριθμός 666. Ἡ ταύτης τοῦ θηρίου - ἀρτί. Πρόκειται γὰρ τὸ
Luku 666. Pedon - karitsan henkilöllisyys. Kysymys on yhden

δνομα ἐνὸς ἀνθρώπου ἢ, πιθανόν, μιὰς τάξεως ἀνθρώπων ἢ ὀργανισμοῦ
ihmisen nimestä, tai mahdollisesti ihmisten luokasta tai järjes-
ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ ὄπου εἶναι κάποιος ἀνθρώπος ἢ ὁμάδα ἀνθρώπων.
töistä, jonka johdossa on joku ihminen tai ihmisten ryhmä.

Ἐνα δνομα, ποὺ οἱ ἀριθμοὶ τοῦ σημαίνουν τὸ καθένα ἀπὸ τὰ γράμματα
Maarattu nimi, jonka luvut (joista jostain jokainen kirjaimista

ποὺ τὸ συνθέτουν ἀπορίζονται μὲς δίνουν τὸν ἀριθμὸν 666.
merkitsevät) kokoon pantuna ja yhteen laskettuna, antavat meille luvun 666.

Στὰ Ἑβραϊκά, ἂν προσθέτουμε τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ σημαίνουν τὰ
Hebreaksi, jos laskeamme yhteen luvut joita merkitsevät

γράμματα τοῦ συνθέτουν τίς λέξεις "Καὶσαρ Νέρων", ἔχουμε, τὸν
kirjaimet jotka pannaan kokoon sanoihin "Keisari Nero", meillä on

ἀριθμὸν 666. Καὶ ὁ Νέρων ἦταν πραγματικὰ θηρίο, ἀλλὰ μὲς εἶναι
luku 666. Ja Nero oli todella peto, mutta meidän on

κάπως δύσκολο νὰ παραεχθούμε ὅτι ἦταν θηρίο μὲ μορφὴ ἀντιοῦ.
melko vaikeata hyväksyä, että hän oli peto karitsan muodossa.

Στὰ Ἑλληνικά (γλώσσα στὴν ὁποία ἐγράφηκε τὸ Βιβλίο μας), τὸ
Kreikkaksi (kielellä jolla meidän kirjamme kirjoitettiin)

ἄποισμα 666 τὸ δίνουν προστιθέμενα τὰ γράμματα ποὺ συνθέτουν τὴ
summan 666 antavat yhteenlaskettuina kirjaimet jotka muodostavat

λέξι "Λατεῖνος": Λ = 30 δὲν Α = 1 δὲν Τ = 300 δὲν Ε = 5 δὲν Ι = 10
sanan "Lateinos": Λ = 30 + Α = 1 + Τ = 300 + Ε = 5 + Ι = 10

δὲν Ν = 50 δὲν Ο = 70 δὲν Σ = 200. Ἡ λέξις "Λατεῖνος" σημαίνει τὰ
+ Ν = 50 + Ο = 70 + Σ = 200. Sana "Lateinos" merkitsee

"Λατινικὰ Βασιλείον". Ἐτοί ἀντιλήφθηκε τὸ πρᾶγμα ὁ Εἰρηναῖος, ποὺ
"Latinalainen kuningaskunta." Näin ymmärsi asian Irenaios, joka

τοῦ ἀνθρώπου, γιατί ὁ 6 ὑπολείπεται κατὰ τι τοῦ ἀριθμοῦ 7 τοῦ
 luku, koska luvusta kuusi puuttuu jostakin luku seitsemästä, joka
 εἶναι ὁ ἀριθμὸς τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἀριθμὸς 666 εἶναι συγγεντρῶσις τριῶν
 οὐ Jumalan luku. Luku 666 on kolmen luku-kuuden keskitys

6 μαζί. Τὸ περιέχον τοῖς 6 εἶναι 36. Οἱ ἀριθμοὶ ἀπὸ 1 μέχρι τὸ 36, yhdessä. Luku 6:n neliö on luku 36. Luvut luku 1:stä luku 36 asti,

προσπιθέμενοι δίδουν τὸ ἄθροισμα 666. Ἡ βαθύτερη λοιπὸν σημασία
laskettuna yhteen, antavat summan 666. Siis, syvällisin luvun

τοῦ ἀριθμοῦ 666 εἶναι ὅτι ἡ δύναμις τοῦ θηρίου - ἀνεξάρτητα τοῦ
666 merkitys on, että pädön voima - riippumatta siitä kuinka
πόσο μεγάλη είναι καὶ πόσο ἀκρόμ μεγάλη τερη μπορεί νὰ γίνη - δὲν
suuri se on ja kuinka suureksi se vielä voi tulla - ei ole

είναι ίση με την παντοδυναμία του Θεού.
yhdenvertainen Jumalan kaikkivalttiuden kanssa.

Näin siis edellä Halley'n Raamatun käsikirja.

Luku 666 on myös kolmioluku, koska se on lukujen 1 - 36 summa, kun taas luku 36 on lukujen 1 - 8 summa. Näin tämän pedon luvun 666 avainlukuina olisi luku 8, jultistaen siis sitä, että peto on kahdeksas, kuten tekstikin toisaalla (Ilm.17:11) sanoo. Luku 666 on kolmiolukuna seuraavan näköinen:

```

      1
    9
   35
  91
 189
341 = 666

```

```

          1
        2 3 4
       5 6 7 8 9
      10 11 12 13 14 15 16
     17 18 19 20 21 22 23 24 25
    26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36

```

Luku 6:n esiintymisestä "ihmisen lukuna" esitän vielä muutaman esimerkin. Kuningas Salomo edusti Daavidin poikana ja tulevan messias-kuninkaan esikuvana korkeinta mahdollista Jumalan siunaamaa kuninkuutta maan päällä. Kulta on metalleista kallisarvoisimpina korkean arvon mitta. Nyt 2 Aikak.9:13 ja 1 Kunk.10:14 sanovat: "Sen kultamäärän paino, jonka Salomo vuosittain sai, oli kuusisataakausuikymmentäkuusi talenttia."

Luku 6 esiintyy myös pakanakuninkaan pystyttämän kultaisten kuvapatsaan mittana. Danielin kirjan 3:1 kertoo, että ”Kuningas Nebukadnessar teetti kultaisen kuvapatsaan: Sen korkeus oli kuusikymmentä kyynärää ja leveys kuusi kyynärää. Hän pystytti sen Duran tasanolle Babylonin maahan.”

Luku 6 esiintyy vielä jättiläiskokoisen ihmisen ruumiinjäsenten erikoismerkkinä 1 Kunk.20:6:ssa, jossa sanotaan: "Ja jälleen syntyi Gatissa taistelu. Siellä oli jättiläiskokoinen mies, jolla oli kummassakin kädessä kuusi sormea ja kummassakin jalassa kuusi varvasta, yhteensä kaksikymmentäneljä: hänkin oli Rafan jälkeläisiä."

Näin siis luvun 666 merkitys ihmisen lukuna ei siis tarvitse sisältää mitään sen monimutkaisempaa.

Raimo Poutiainen